

Τα τραγούδια μου τα 'λεγες όλα,
Τούτο μόνον δε θέλει το πησ,
Τούτο μόνον δε θέλει τ' ακούσης·
Αχ! την πλάκα του τάφου κρατείς.

Ω παρθένα! αν ημπόρειαν οι κλάψες
Πεθαμένου να δώσουν ζωή,
Τόσες έκαμα κλάψες για σένα,
Που 'θελ' έχεις την πρώτη πνοή.

Συφορά! Σε θυμούμ' εκαθόσουν
Στο πλευρό μου με πρόσωπο αχνό·
«Τι έχεις;» σου 'πα, και συ μ' αποκρίθης:
«Θα πεθάνω, φαρμάκι θα πιω.»

Με σκληρότατο χέρι το πήρες,
Ωραία κόρη, κι αυτό το κορμί,
Οπού του 'πρεπε φόρεμα γάμου,
Πικρό σάβανο τώρα φορεί.

Το κορμί σου εκεί μέσα στον τάφο
Το στολίζει σεμνή παρθενιά·
Του κακού σ' αδικούσεν ο κόσμος
Και σου φώναξε λόγια κακά.

Τέτοια λόγια αν ημπόρειες ν' ακούσης,
Οχ το στόμα σου τι 'θελε βγη;
«Το φαρμάκι που επήρα και οι πόνοι
Δεν εστάθηκαν τόσο σκληροί.»

Κόσμε ψεύτη! τες κόρες τες μαύρες
Κατατρέχεις όσο είν' ζωντανές,
Σκληρέ κόσμε! και δεν τους λυπάσαι
Την τιμήν όταν είναι νεκρές.

Σώπα, σώπα! θυμήσου πως έχεις
Θυγατέρα, γυναίκα, αδελφή·
Σώπα! η μαύρη κοιμάται στο μνήμα,
Και κοιμάται παρθένα σεμνή.

Θα ξυπνήση την ύστερη μέρα,
Εις τον κόσμον ομπρός να κριθή,
Και, στον Πλάστη κινώντας με σέβας

Τα λευκά της τα χέρια, θα πη:

«Κοίτα μέσα στα σπλάχνα μου, Πλάστη!
Τα φαρμάκωσα, αλήθεια, η πικρή,
Και μου βγήκε οχ το νου μου, Πατέρα,
Που πλασμένα μου τα 'χες Εσύ·

Όμως κοίτα στα σπλάχνα μου μέσα,
Που το κρίμα τους κλαίνε, και πες,
Πες του κόσμου που φώναξε τόσα,
Εδώ μέσα αν είν' άλλες πληγές.»

Τέτοια, ομπρός εις τον Πλάστη κινώντας
Τα λευκά της τα χέρια, θα πη.
Σώπα, κόσμε! κοιμάται στο μνήμα,
Και κοιμάται παρθένα σεμνή.

(από τα *Ποιήματα*, Ίκαρος 1961)